

Forfatter: Stein, Johan Carl Hendrik Theobald

Titel: BREV TIL: Stein, Harald August Edvard FRA: Stein, Johan Carl Hendrik Theobald (1858-12-26)

Citation: Stein, Johan Carl Hendrik Theobald: "BREV TIL: Stein, Harald August Edvard FRA: Stein, Johan Carl Hendrik Theobald (1858-12-26)", i *Billedhuggeren Theobald Stein*, VILHELM TRYDES BOGHANDEL, s. 42. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002086981-000-shoot-L0020869810000013.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Billedhuggeren Theobald Stein

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Rom, d. 26. December 1858.

»Kære Harald.

Nu er da Julen forbi, og jeg vil benytte denne 2den Juledags Aften til at fortælle Dig lidt om vor Helligholdelse af samme. Gildet stod i Trattoriet »Belle arte«, det gamle Sted. Lokalet var smukt dekoreret med Blomsterguirlander, de tre nordiske Faner og Vaabenskjolde samt Kunstens Emblemer. Olrik, der kom Lillejuleaften, malede strax en morsom lille Julenisse, der spiser Grød; den kom til at hænge paa Hovedvæggen. Vi vare nok 56 Personer. Med en Festmarch, spillet af Svane og Ravn (Ravnkilde), gik vi om Juletræet, der stod omgivet af Bordet i Hesteskoform. Holbeck, der ikke i flere Aar har været med, fik jeg overtalt, da Comiteen inviterede ham. Julegrøden var udmærket; en cand. jur. Fleischer havde »manuduceret« Kokken. Den øvrige Mad, Fisk og Kalkunsteg, fik vi som sædvanlig kold paa Grund af den megen Trang til at udtrykke Følelser, som ved denne Lejlighed er en Omgangssyge. Larpent ønskede Forsamlingen velkommen, dernæst kom, da Grøden var nede, en Juletale af en theologisk Cand., som øvede sig for os Stakler i henvend en halv Time. Der var gode og smukke Motiver i hans Snak, men Staklen var forknytt og snappede efter Vejret som en halvkvalt Kylling. Bravo udbragte de to Kongers Skaal, hvortil Professor Munch (en ivrig Anti-Skandinav) tilføjede en for Kronprins Carl. Larpent udbragte en humoristisk Skaal for Bravo, og Klein, en lille nyankommen Arkitekt, nedkom med et Misfoster, der skulde betyde Damernes. Den Flothed, hvormed han bjærgede sig i sit retoriske Skibbrud, vakte megen Munterhed alligevel. Fru Jerichau udbragte i nogle nettede Ord »den yngstes Skaal«. Det var en svensk Maler Nordenbergs lille Søn, som var med. To Sange var skrevne, en af Larpent og en af Hertzog. Efter Æbleskiverne trak vi Nummere til Presenterne. Larpent havde lavet mange morsomme Deviser ligesaa flere andre uden at rose mig selv.

Julevise 1858 af Larpent.

Mel.: Vi Sømænd osv.

Naar Nordens Mænd i Hedenold
mod Syden drog, det Fjerne,
den Velkomst, som de fik, var kold,
man saa dem ikke gjerne.

Hvor de tog ind vel Værten græd,
de vilde ej betale,
som Røvere de for afsted
og gjorde stor Skandale.

s. 43Men siden da svandt mange Aar;
nu er vi bleven fine,
nu Vikingen i Knibtang gaar,
Skjoldmøe i Krinoline.

Nu Værterne i Pavens Rom
os ingensinde hade.

Naar bare Pungen ej er tom,
de venligen os made.

Mon noget Juletræ vel kan
mer stolt end vort sig hæve?
Se, hisset under Loftets Rand
de gamle Faner svæve.

Og Julegrøden var krabat
og smagte sikkert Flokken,
thi en juridisk Kandidat
har manduceret Kokken.

Men Gaasen — sligt ej dølges kan —
ej bor paa disse Steder;
den derfor ved en Stillingsmand
til Tjeneste fremtræder.

Trods Comiteens megen List
var ingen Gaas at spore;
men Æbleskiverne forvist
skal blive meget store.

En Ting endnu vi have glemt,
en Ting, som ej maa fattes:
et Sind til fælles Glæde stemt;
thi da først Julen skattes.

Naar det er med, og Vinen saa
ej ganske mangler Kraften,
saa tror jeg nok, at vi tør spaa
en glad og festlig Aften.

Bordene bleve nu borttagne, og man begyndte at danse lysteligen. Tilstede vare Jerichaus, Ernst Meyer, Svane, Ravnkilde, Bloch og Olrik. Jerichau er meget flink item hans Kone. Bissen jun. er foruden et rart Menneske en af de bedst udrustede af Naturen for Kunsten. Han har nylig hjemsendt en smuk lille Figur til et Vandspring, en lille nøgen Dreng, der presser en Blære, saa Vandet straalere i Vejret. Jeg er glad ved, at jeg ikke lider af den blandt Kunstnere saa almindelige Sygdom: Misundelse. Jeg glæder mig over, at det ogsaa gaar andre vel, især s. 44de fortjener det, og mit Valgsprog i Kunsten som i Livet skal være som der staar i Digtet: »Plads for mig selv og Ingen for nær, det er alt, hvad mit Hjærte begær«.

Kongen af Preussen er kommen. 1ste Juledag saa jeg ham i Capellet med samt Dronningen og en ung Prins af Hessen Han var civil klædt og gik ved Dronningens Arm, hilsende til begge Sider. Under Talen var han adspredt, Iorgnetterede Damerne og havde uendeligt travlt med at lede i alle sine Lommer. Han er frygteligt sammenfalden, og af hans Kones ulykkelige og kummerfulde Ansigt, der bærer mange Spor af Skjønhed, kan man slutte til hans Forfatning.«